

uvědomiti, že adresátka vyvodí z dopisu důsledky a po případě bude soudně stíhati osobu, jejímž jménem obviněný dopis psal jako její zástupce, odvolávaje se výslovně na informaci své mandantky a na její příkaz. Obviněný však plné moci od N. neměl, to sám doznává, jeho údaje o zastupování N. a o jejím příkazu neodpovídaly pravdě a obviněný zavedl dopisem příčinu, že P. podala na N. žalobu pro urážku na cti. K postupu, který obviněný volil, neopravňoval ho ani dopis R., který prý mu M. předal, neboť ani tak nemohl býti obviněný na pochybách, že k sepsání dopisu, o němž jde, potřebuje nezbytně plné moci od N., které neměl. Návrh, aby kárné řízení bylo přerušeno, postrádá jakéhokoliv podkladu. Závěry kárné rady, že obviněný nesměl pak převzít právní zastoupení N., žalované P-ovou pro urážku na cti, spáchanou oněmi dopisy, pro kolisi zájmů N. s jeho zájmy vlastními, jsou správné, když obviněný neobjasnil ihned a bez výhrad situaci, a obviněný jím ve skutečnosti nic podstatného nevytýká.

Právem proto posoudila kárná rada skutek obviněného jako přečin porušení povinnosti povolání a poněvadž jím byla zlehčena i čest a vážnost stavu, shledala v jeho jednání, jež nezůstalo utajeno jen na příslušníky advokátského stavu, i kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

Čís. 341 dis.

Kárný přečin porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, dal-li si advokát jedním svým klientem postoupiti jeho útratovou pohledávku proti jinému svému klientu, aby ji mohl zúčtovat s pohledávkou tohoto klienta na vydání částky, došlé advokáta ve sporu, který pro tohoto klienta vedl, a provedl-li ono zúčtování bez jeho souhlasu.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1937, Ds II 21/37.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Pokud jde o výrok o vině, namítá odvolatel, že předpoklad kárného nálezu, že se dopustil indiskrece, je nesprávný, ježto nikdy Živnostenskému spořitelnímu a úvěrnímu družstvu v M. pohledávku H-a neoznámil, a je možno, že se úředník družstva v jeho kanceláři náhodou o existenci této pohledávky dověděl. Avšak i kdyby skutečně tomu tak bylo, je napadený výrok o vině opodstatněn.

Podle § 9, odst. 1 adv. ř. je totiž důležitou povinností povolání advokáta zachovávat věrnost při vedení věci. Příkaz věrnosti ukládá advokátovi, aby se zdržoval každého zákroku, kterým by mohly být poškozovány zájmy jeho klienta. Této povinnosti obviněný však nedostál, když si dal od družstva postoupiti jeho útratovou pohledávku proti H. částkou 805 Kč, aby ji mohl s pohledávkou H. na vydání 805 Kč zúčtovat, a bez souhlasu H-ova toto zúčtování také provedl, neboť takto připravil svého klienta H. ve prospěch jiného klienta své-mocně o jeho právo volně nakládati s částkou pro něj u obviněného složenou.

Právem tedy shledala kárná rada v tomto jednání obviněného kárný přečin poškozování povinností povolání a, ježto se o něm dověděli jednak H., jednak zúčastnění funkcionáři družstva, též kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

Odvolací vývody, jimiž se odvolatel snaží dovoditi opak, jsou na scestí, poněvadž se netýkají jádra věci.

Jelikož provinění obviněného záleží hlavně v tom, že si dal, nedbaje věrnosti ke svému klientu H., od družstva postoupiti útratovou pohledávku ve stejné výši za účelem zúčtování, a provedení zúčtování je jen důsledek tohoto závadného postupu, netřeba se obíratí otázkou, zda zúčtování samo o sobě se přičilo ustanovením § 19 adv. ř. a § 1440 obč. zák. čili nic.

Porušil-li obviněný, jak dovozeno, svým závadným jednáním povinnost zachovávat věrnost ke svému klientu H., nesejde na tom, že H. tímto jednáním žádnou hmotnou škodu neutrpěl; nezáleží rovněž na tom, že obviněný H-ovi zúčtovanou částku 805 Kč později, a to teprve po odsuzujícím kárném nálezu, skutečně vydal.

Námítka obviněného, že by bylo dosaženo stejného výsledku, kdyby družstvo bylo dalo pohledávku H-ovu proti němu zabaviti jiným advokátem, je bez významu, když se družstvo pro tento postup nerozhodlo.

Tvrzení obviněného, že H. se zúčtováním již počítal, když mu svěřil zastupování proti J., neboť věděl, že obviněný je stálým zástupcem družstva, nemá ve spisech žádného podkladu. Skutečnost, že si H. stěžoval na obviněného pro toto zúčtování u advokátní komory, nasvědčuje opaku.

Namítá-li konečně obviněný, že byl přesvědčen o správnosti svého postupu, jest mu odvětiti, že jako advokát musil při řádné pozornosti poznati porušení věrnosti ke svému klientu H. Neuvědomil-li si snad ráz svého jednání, stalo se tak jen tím, že neuvažoval o věci s pečlivostí, již bylo třeba a jež byla možná. Ke skutkové podstatě kárného přečinu jak porušení povinností povolání, tak i zlehčení cti a vážnosti stavu, stačí pouhá nedbalost (rozhodnutí Sb. n. s. čís. 95, 100 dis. a jiná). Odvolání z výroku o vině je tedy neodůvodněno.